

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA

Ellipszis

Az élet fekvő nyolcasán
utazom körbe és körbe...
Majd megtérek az út nyomán,
naiv álmaim törölve.

És mint a köd, mi szerteszáll,
elrejték misztikus átkot,
úgy, mint a nap, mely égen jár,
felragyogok s mélybe hágok.

Mert hiányérzeted vezet,
s ha a szférából kilépek,
még mindig kísért szellemed,
terelnek a csillagképek.

S kacajod hangja ott kereng,
buzdít fesztelen dalra,
nem gátol félelem-perem,
megyek, messzeségbe csalva.

S ha utam végén nem lelem
a kezdet ártatlan báját,
szétfoszlok, és a végtelen
táltosán folytatom a vágótát.

Lázadás

Cudar vihar kavarog felettem,
önző lények rabszolgája lettem.
Lelkem béklyózza duhaj fergeteg,
pányvám szögesdrót, árván szenvedek.

Börtönöm ajtaja bizarr talány,
öncsonkító mélybe húz a magány.
Vicsorgó önteltség utamba áll,
őrzöm a határon túlonna vár.

Máglyára dobtam bösz önérzetem,
porhamva füstként szállong az egen.
Kikészítettem csipkés szemfedőm,
ravatalnál vár az ördög megvetőn.

De hitem segít e sötéten át,
fejem felszegem, nem tűnök tovább!
Fellobban bennem elszánt akarát,
s Jerikó falai leomlanak.

Hol van a tél

Hol van a tél, a szél hűvös szava,
mikor
ködbe borul a füst csípős szaga?
Dér nyeli el a sugár melegét,
megdermed a föld és hallgat a lét.

Fagyöngy dereng a tar ágak között,
mikor
jégágyba vonja a víz a rögöt.
A hó, mint csillogó csipkelepel,
a rét fűszálai közt terül el.

De
most a tavasz buján kacsintva kint,
bátyja felé pajkos csókokat hint.
Az egész világ a fejére áll...
Már készül a nyár, szaladj, Január!